

Salun,
J. E. Åkerbloms Boktryckeri, 1843.

De höfwa till mitt hjerta gått, Och fastnat på
 15. Svart falskhet-ord jag af dig fä-
 rde. En falskhet-ord jag af dig fä-
 14. Göt dig min' idar bera dr, Och min-
 13. Göt dig min' idar bera dr, Och min-
 12. Göt dig min' idar bera dr, Och min-
 11. Göt dig min' idar bera dr, Och min-
 10. Göt dig min' idar bera dr, Och min-
 9. Göt dig min' idar bera dr, Och min-
 8. Göt dig min' idar bera dr, Och min-
 7. Göt dig min' idar bera dr, Och min-

En Wisa om werldens falskhet och menniskofårlek.

Sjunges som: "Till himmelen dit långtar jag."

Den som i werlden fattig är, Will ingen men-
 ska hålla fäst; Men älska Gud i all sin tid, Så
 har man nog till ewig tid.

2. En wisa jag nu sjunga skall Allt om
 en fårlek, som blef all; Den sten för mig som
 solen klar, Men wände sig nu i mulna dar.

3. Gud gifwe att de mulna dar, För mig
 i himlen må bli klar; Att de dock alla klarna
 opp, När jag till grafwen bäres bort.

4. Jag skänkt mitt hjerta åt en wän;
 Men jag fick det så särt igen. Det ymkeligen
 särat sig, Det swider ständigt uti mig.

5. Men om jag det är Gud har skänkt,
 Han mig wist alldrig från sig wände. Den
 wännen, som han får till sig, Behåller han till
 ewig tid.

6. Att hwad din fårleks ord war för,
 När wi vårt wänskapsband hopfärd; Wi då
 med glädje mött hwarann, Och hjertat utaf fä-
 lek brann.

Den wader Wisa, eller berättelse om
 tio personer, som druntrade.

1. Den wader Wisa, eller berättelse om
 2. Den wader Wisa, eller berättelse om
 3. Den wader Wisa, eller berättelse om
 4. Den wader Wisa, eller berättelse om
 5. Den wader Wisa, eller berättelse om
 6. Den wader Wisa, eller berättelse om
 7. Den wader Wisa, eller berättelse om
 8. Den wader Wisa, eller berättelse om
 9. Den wader Wisa, eller berättelse om
 10. Den wader Wisa, eller berättelse om

2. Ett tusen åttahundrade och trettiofem,
 den tjugondefjerde uti Juli-månaden, Då wa-
 gens höga knall och des brusande swell, Tog
 tio unga Drängar ifrån jorden.

5. Uppå en liten farkost de wägade sig
 ut: Tolf drängar i sällskap de woro. De glöm-
 de wäl bort Gud Fader och Guds Son, Ja och
 så Gud den Helige Ande.

4. Den farkosten den fastades mot böl-
 jorna blå, Och tio sjönk till botten som stenar:
 Men twenne kom till lands, Men om de ej fått
 hjelp, De hade och i böljorna begrafwits.

5. Sin ågon då de löstade mot himla-
 hwalswet opp, Och togo från werlden ett gruf-
 weligt lopp. Farväl du onskessulla förhateliga
 werld. Farväl med det du äger, det räknas
 blott för fiard.

6. En Bonde ifrån Wisa by, han miste
 Son och Dräng; Besinna hwilket öde det mänd'
 wara; Ty nu han hade ingen att lita sig till,
 dock kommen war till åldriga dagar.

7. Det war och twänne bröder, som fingo
 följias åt, Som hållit hwarandra så nära. De
 hade också tänkt hwar att wälja sig en wän,
 Blott de i werlden längre fäst lefwat.

8. Det sågs wäl utaf mången, att det har
 fett i öfwerdåd; Men det kan dock ej wisas,
 Blott utaf falska råd; Derom kan Herren dö-
 ma, Uppå den sista dagen.